

Класика англійського детективу

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Агату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Продано близько мільярда примірників її творів англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра.

Десятеро незнайомих опинилися на далекому Солдатському острові: усі отримали дивне запрошення приїхати сюди, до розкішного будинку. Згодом починається жахіття: хтось жорстоко й вигадливо вбиває гостей, а зі столу, на якому стояло рівно десять порцелянових статуєток, перед кожним убивством зникає одна... Як ця моторошна історія пов'язана із дитячою лічилкою? І, головне, хто наступний?

Роман «І не лишилось жодного» було екранізовано безліч разів, зокрема відомим є двосерійний фільм «Десять негрят».

www.agathachristie.com

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4103-9

9 786171 241039

Агата Крісті І НЕ ЛИШИЛОСЬ ЖОДНОГО

Агата Крісті

І НЕ ЛИШИЛОСЬ
ЖОДНОГО

Agatha Christie®

Агата Крісті

І НЕ ЛИШИЛОСЬ
ЖОДНОГО

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2017 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Christie A. And Then There Were None: A Novel /
Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2015. — 256 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Надії Хаєцької*

Дизайн обкладинки

CreaLab

Creative Laboratory

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

And Then There Were None © 1939 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Translation entitled «І не лишилось жодного» © 2017 Agatha Christie Limited. All rights reserved

ISBN 978-617-12-4103-9
ISBN 978-0-00-812320-8 (англ.)

- © Неміро Ltd, видання українською мовою, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

Карло та Марі.
Ця книжка для них,
присвячена їм з великою любов'ю

ВІД АВТОРА

Я написала цю книжку, бо її ідея зачарувала мене складністю втілення. Десятеро людей мали померти, щоб це не здавалося смішним і вбивця не був надто очевидний. Я написала її, зробивши перед тим величезну кількість планів, і задоволена тим, що в мене вийшло. Вона чітко побудована; збиває з пантелику, але все в ній надзвичайно логічне; по суті, епілог був потрібен, щоб усе пояснити. Книжку добре сприйняли, вона отримала схвальні відгуки, та найбільше вона тішила мене, тому що я знала краще, ніж будь-який критик, наскільки це була важка робота.

Agatha Christie

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

I

У кутку вагона першого класу для курців сидів суддя Воргрейв, який недавно вийшов у відставку. Він курив сигару й зацікавлено проглядав політичні новини в «Таймс».

Через якийсь час він відклав газету й визирнув у вікно. Поїзд саме проїжджав повз Сомерсет. Суддя подивився на годинник: їхати залишалося ще дві години.

Він укотре пригадав усе, що писали про Солдатський острів у газетах. Спершу його купив американський мільйонер, великий шанувальник парусного спорту — було повідомлення про розкішний сучасний будинок, який він побудував на цьому островці, що розташований неподалік девонського узбережжя. Прикрий факт, що третя, остання, дружина американця-мільйонера, страждала на морську хворобу, став причиною, чому і будинок, і острів вирішили виставити на продаж. У пресі замиготіли різноманітні оголошення про це. А тоді з'явилося перше лаконічне повідомлення, що острів придбав містер Оуен. Опісля репортери світської хроніки почали розпускати чутки. Солдатський острів насправді, мовляв, належить міс Габріеллі Терл, голлівудській кінозірці. Вона

прагнула провести кілька місяців подалі від публіки. «Працьовита бджілка» делікатно натякнула, що тепер це пристановище члена королівської сім'ї (??!) «Містеру Погідному» нашептали, що острів придбав для медового місяця молодий лорд Л. — нарешті він потрапив у тенета Купідона. «Йона» достеменно знав, що власником острова стало Адміралтейство, яке проводитиме там деякі секретні експерименти.

Безперечно, Солдатський острів не сходив зі стрічок новин.

Суддя Воргрейв витягнув із кишені листа. Почерк був майже нечитабельний, але то тут, то там несподівано чітко виділялися слова. *Дорогий Ловренсе... стільки років не отримувала жодної звістки від вас... повинні приїхати на Солдатський острів... найчарівніше місце... так багато про що поговорити... старі часи... єднання з природою... ніжитися на сонці... 12:40 на Педдінгтонському вокзалі... зустрінемося в Оукбриджі...* Лист було підписано розмашистим підписом: *завжди ваша Констанс Калмінгтон.*

Воргрейв занурився у спогади, намагаючись пригадати, коли востаннє бачив леді Констанс Калмінгтон. Певно, то було сім... ні, вісім років тому. Потому вона відправилася до Італії погрітися на сонечку та жити в злагоді з природою та *contadini*¹. Опісля він

¹ Селяни (*ит.*). (Тут і далі прим. пер.)

чув, що вона перебралася у Сирію, де планувала за-
смагати на палкішому сонці й жити в єднанні з при-
родою та бедуїнами. Так, Констанс Калмінгтон, поду-
мав собі суддя, належала до тих жінок, що купили б
острів і оповили себе таємницею. Злегка киваючи голо-
вою, задоволений логікою своїх роздумів, суддя Вор-
грейв схилив голову...

Він спав...

II

Віра Клейторн сиділа у вагоні третього класу з п'ятьма
іншими пасажирами. Вона оперлася головою на стіну
й заплющила очі. Сьогодні подорожувати в потягу
було гаряче. Біля моря буде гарно! Її і справді по-
щастило отримати цю роботу. Коли шукаєш роботу
на період відпусток, майже завжди це означає догляд
за роєм дітей; посаду секретаря на час відпусток зна-
йти було практично неможливо. Навіть у агентстві її
надто не обнадіювали.

І раптом прийшов лист:

*Вашу адресу я взяла в агентстві «Вправні жін-
ки» разом з їхніми рекомендаціями. Гадаю, вони
знають вас особисто. Я була б рада платити вам
стільки, скільки скажете, і очікую, що ви візьме-
тесь до виконання обов'язків восьмого серпня.
Потяг рушає з вокзалу Педдінгтон о 12:40. Вас*

зустрінуть на станції Оукбридж. Додаю п'яти-фунтову банкноту на витрати.

*Щиро ваша
Ана Ненсі Оуен*

Зверху була проштампована адреса: *Солдатський острів, Стіклгевен, Девон...*

Солдатський острів! Останнім часом преса тільки й писала, що про нього! Купа пліток та цікавих чуток. Хоча, імовірно, більшість із них були неправдиві. Та той будинок достеменно побудував мільйонер, і, кажуть, він надзвичайно розкішний.

Утомившись від напруженої шкільної чверті, Віра Клейторн міркувала: «Вихователька в поганенькій школі — незавидне досягнення... Якби мені вдалося отримати роботу в якійсь *пристойній* школі».

А тоді з холодком у серці вона подумала: «Та мені пощастило, що хоч якась робота є. Зрештою, людям не подобаються ті, що були під слідством, навіть якщо з мене й знято всі обвинувачення!»

Вона пригадала, що слідчий навіть похвалив її за самовладання та мужність. На кращий результат розслідування вона й сподіватися не могла. Навіть місіс Гамільтон так люб'язно трималася... Тільки от Г'юго... *але вона не згадуватиме про Г'юго!*

Раптом, попри спеку у вагоні, вона затремтіла й пошкодувала, що їде до моря. У голові чітко виникла

картина. Голова Сиріла, що то з'являлася, то зникала посеред хвиль, коли він плив до скель... Угору, униз... угору, униз... І вона легкими, відточеними рухами пливе за ним, розсікаючи воду, хоча й добре знає, що не встигне вчасно...

Море... його тепла глибока синь... ранки, проведені на піску... Г'юго... Г'юго, який сказав, що кохає її...

Вона не повинна думати про нього...

Вона розплющила очі й глянула на чоловіка, що сидів навпроти. Високий, із засмаглим обличчям і світлими очима, що були посаджені надто близько, та зарозумілою, майже жорстокою лінією вуст.

Вона подумала: «Б'юся об заклад, що він багато де побував і побачив чимало цікавого...»

III

Філіп Ломбард, зиркнувши своїми швидкими очима, оцінював дівчину, яка сиділа навпроти нього. «Дуже приваблива, — подумав він, — трохи схожа на шкільну вчительку».

Холоднокровна, відзначив він, така, що не відступиться від свого ні в коханні, ні в ненависті. Узятися б за неї...

Він насупився. Ні, треба припинити всі ці штучки. Передусім справа. Він повинен зосередитися на роботі.

Але ж цікаво, над чим він працюватиме? Той єврейчик був збіса таємничий.

— То беретеся чи ні, капітане Ломбард?

Він задумливо відповів:

— Сто гіней, так?

Він промовив це таким буденним тоном, начебто для нього сто гіней нічого не значили. *Сто гіней* у той час, коли він не міг собі дозволити навіть ситно поїсти! Хоча він розумів, що єврейчика не обдурить... Найгірше в євреях те, що їх щодо грошей не обманеш. Вони знають все!

Він байдуже сказав:

— І ви не зможете надати мені детальнішу інформацію?

Містер Айзек Морріс впевнено похитав своєю лисою голівкою.

— Ні, капітане Ломбард. У цьому й полягає суть справи. Моєму клієнту відома ваша репутація хорошої людини в скрутному становищі. Я уповноважений вручити вам сто гіней в обмін на те, що ви вирушите у Стіклгевен, графство Девон. Найближча станція — Оукбридж, там вас зустрінуть і відвезуть до Стіклгевена, звідки моторний човен доставить вас на Солдатський острів. А там ви опинитеся у розпорядженні мого клієнта.

Ломбард раптом запитав:

— На який час?

— Не довше ніж на тиждень.

Погладжуючи вусики, капітан Ломбард сказав:

— Ви ж розумієте, що я не робитиму нічого незаконного?

Він спрямував свій різкий погляд на Морріса. На товстих семітських губах містера Морріса з'явилася слабка усмішка, у той час як він серйозно відповів:

— Якщо вам запропонують щось незаконне, у вас, звісно, є повна свобода відмовитися.

Клята слизька тварюка ще й усміхалася! Здавалося, ніби він чудово знав, що в житті Ломбарда законслухняність не завжди була *sine qua non*...¹

Губи Ломбарда скривилися у гримасі.

Йй-богу, раз чи двічі він дуже ризикував! Та завжди виходив сухим із води. Насправді мало що могло його спинити.

Ні, мало що його зможе спинити. Він сподівався, що цього разу приємно проведе час на Солдатському острові.

IV

У вагоні для тих, хто не курить, за своєю звичкою надмірно виструнчившись, сиділа міс Емілі Brent. Йй було шістдесят п'ять років, і вона несхвально ставилася

¹ Необхідна умова (*лат.*).

до розхлябаності. Її батько, полковник старого вишколу, звертав особливу увагу на осанку.

Сучасне покоління було безсоромно розпущеним: і в їхньому вагоні, *і будь-де*.

Огорнута аурую добродійності та непоступливих принципів, міс Brent сиділа в переповненому вагоні третього класу, переможно піднісшись над його незручностями та задухою. Тепер люди стільки галасу здійсмають через кожну дрібничку. То укол їм треба вколоти, щоб вирвати зуба, то приймають снодійне, бо не можуть заснути, то подавай їм м'які крісла та подушечки; а дівчата й узагалі дозволяли собі одягатися абияк, а влітку безсоромно лежали напівголі на пляжах.

Міс Brent стисла губи. Вона могла б навести багато таких прикладів.

Вона пригадала торішню літню відпустку. Можливо, цього року буде по-іншому. Солдатський острів...

Подумки вона вкотре перечитала того листа.

Дорога міс Brent!

Сподіваюся, що ви ще пам'ятаєте мене. Ми разом відпочивали в пансіоні у Белгевені в серпні кілька років тому, і здавалося, у нас було стільки спільного. Тепер у мене власний пансіон на острові поблизу узбережжя Девона. Я гадаю, що це

місце стане відкриттям для тих, хто любить домашню кухню та милих старомодних людей. Жодних оголених тіл і грамофонів до пізньої ночі. Я була б рада, якби ви влаштували так, щоб провести літню відпустку на Солдатському острові, звісно ж, безкоштовно, як моя гостя. Чи підходить вам початок серпня? Скажімо, восьме число.

*Сердечно ваша
А. Н. О.*

Хто б то міг бути? Підпис було важко прочитати. Емілі Brent роздратовано подумала, що надто багато людей підписуються зовсім нерозбірливо.

Вона почала згадувати людей із Белгевена. Вона їздила туди два літа підряд. Там була приязна жіночка середніх років. Міс... міс... як то її звали? У неї ще батько був каноніком. То була місіс Олтон... Ормен... ні, її точно звали місіс Олівер! Так, Олівер.

Солдатський острів! Газети щось про нього писали, щось про кінозірку, чи то був американський мільйонер?

Звісно, такі місця часто продаються дешево: острови не всім підходять. Люди гадають, що то дуже романтична ідея, та коли починають жити на острові, то виявляють різні недоліки, а потім тільки раді продати його.

«У будь-якому разі, ця відпустка мені нічого не коштуватиме», — подумала Емілі Brent.

Її доходи значно знизилися; багато дивідендів не виплачувалося, тому вона не могла пропустити цю можливість. Якби вона могла трохи більше згадати про місіс... чи можливо, то міс Олівер?

V

Генерал Макартур визирнув у вікно вагона. Потяг саме в'їхав у Ексетер, де генерал мав пересідати. Скільки часу змарновано на тих потягах на бічних залізничних лініях! Навпростець до того місця, Солдатського острова, рукою подати.

Він не міг згадати, що то за чоловік, той Оуен. Мабуть, друг Спуфа Леггарда й Джонні Дайера.

«Приїдуть кілька старих друзяк... згадаємо давні часи».

Так, він би з радістю побалакав про колишні дні. Останнім часом йому здавалося, що товариші намагалися уникати його. Усе через ці чортові чутки! Клянуся Богом, важко було, та відтоді минуло майже тридцять років! Видно, Армітейдж розляпав. Кляте щеня! Та що *він* про все це знав? Краще про це не думати! Багато чого можна собі нафантазувати, якщо друзі дивно на тебе поглядають.

Солдатський острів! Цікаво його побачити. Про нього чимало пліткували. Навіть казали, що то Адмі-

ралтейство чи міністерство оборони, чи то військово-повітряні сили придбали його...

Будинок побудував молодий Елмер Робсон, американський мільйонер. Казали, що вклав туди тисячі доларів. Небачена розкіш...

Ексетер! І ще годину чекати! А він не хотів чекати. Він хотів їхати...

VI

Лікар Армстронг вів свій «морріс» Солсберійською рівниною. Він дуже втомився... Успіх має зворотний бік. Був час, коли він сидів у своєму кабінеті на Гарлі-стрит, відповідно одягнений, у оточенні найновіших медичних приладів і найрозкішніших меблів, і чекав, чекав багато порожніх днів на успіх або невдачу...

Усе вдалося! Йому пощастило! Він був везучим і вправним. Людина на своєму місці. Та для успіху цього недостатньо. Треба мати везіння. І він мав! Безпомилкове встановлення діагнозу, кілька вдячних пацієнтів, жінок грошовитих та при посаді... і розійшлася слава:

«Зверніться до Армстронга, хоча й молодий лікар, але такий розумний. Пем стільки лікарів обійшла за ці роки, а він одразу ж вказав на проблему». І закрутилося...

Тепер лікар Армстронг домігся повного успіху. Цілими днями завантажений роботою. Вільного часу

в нього майже не було. Тому цього серпневого ранку він радів, що їде з Лондона й кілька днів проведе на острові поблизу девонського узбережжя. Це була не зовсім відпустка. Лист, який він отримав, був розмитий у висловлюваннях, та до нього доклали переконливий чек. Гонорар солідний. Ті Оуени, напевно, купалися у грошах. А невеличка трудність, здавалося, у тому, що чоловік побоювався за здоров'я своєї дружини й хотів дізнатися діагноз, не потривоживши її. Вона не хотіла навіть чути про лікарів. Нерви в неї...

Нерви! Брови лікаря піднялися. Ох, ці жінки та їхні нерви! Хоча все-таки для його бізнесу це було на руку. Половина жінок, які приходили до нього на консультацію, найбільше страждали від нудьги. Та вони не подякують, якщо наважишся сказати це їм напромаму! Завжди можна щось придумати.

«Нетиповий випадок (якась довга назва), нічого серйозного, але потрібно трохи підлікуватися. Лікування дуже просте».

Ну, якщо до цього дійшло, то найкращий засіб у медицині — віра в одужання. З цим він чудово справлявся — навіював надію та віру.

На щастя, йому вдалося виплутатися з тієї справи... десять, ні, п'ятнадцять років тому. А все висіло на волосині. Усе могло запросто рухнути! Шок привів його до тями. Він перестав пиячити. Та, їй-богу, то була майже катастрофа...

Повз нього, оглушливо сигналячи, промчав величезний «супер-спортс далмейн» зі швидкістю вісімдесят миль на годину. Лікар Армстронг ледь не в'їхав у живопліт. Один із тих молодих безумців, які гасали сільською місцевістю. Він ненавидів їх. Цього разу дивом не врізався. Чорт би забрав того молодика!

VII

Тоні Марстон, що з ревом мчав у містечко Мір, подумав про себе: «Кількість машин, що повзуть дорогою, просто лякає. Вічно хтось стоїть у тебе на шляху. А ще лізуть посеред дороги! Водіння в Англії — майже безнадійна справа... Не те, що у Франції, де можна нормально розігнатися...»

Можливо, варто зупинитися, щоб угамувати спрагу, чи рухатися далі? Часу предосить. Ще якихось сто з гаком миль. Випити б зараз склянку імбирного пива з джином. Ну й шкварить сьогодні!

На тому острові можна буде гарно розважитися, якщо погода триматиметься.

Цікаво, хто ж такі ті Оуени. Багаті до відрази. У Борсука на таких людей нюх. Звісно, він мусив сюди їхати, що ж залишається бідаку без власних грошей...

Сподіватимемося, що вони щедрі на випивку. Ніколи не знаєш, чого чекати від людей, які заробили гроші, а не успадкували їх. Прикро, що чутки, нібито

Габрієла Терл придбала острів, не підтвердилися. Він би краще провів час із кіношниками.

Ну, він сподівався, що кількох дівчаток там зустріне...

Вийшовши з готелю, він потягнувся, позіхнув, подивився на блакитне небо і вліз у свій «далміан».

Кілька молодих жінок захоплено дивилися на нього: високого зросту, ставний, кучеряве волосся, засмагле обличчя і сині-сині очі.

Він завів двигун і з ревом помчав вузькою вуличкою. Старі чоловіки та хлопчаки-кур'єри відскочили вбік. Хлопці захоплено дивилися на автомобіль.

Ентоні Марстон продовжив свій шлях тріумфу.

VIII

Містер Блор їхав пасажирським потягом із Плімута. У вагоні був лише один пасажир, старий моряк із посоловілими очима. Поки що він спав.

Містер Блор охайно занотовував у невеличкому записничку.

— Ось уся група, — бурмотів він про себе. — Емілі Brent, Віра Клейторн, лікар Армстронг, Ентоні Марстон, старий суддя Воргрейв, Філіп Ломбард, генерал Макатур, кавалер орденів Святого Михайла й Святого Георгія та ордена «За видатні заслуги», і прислуга: містер Роджерс із дружиною.

Він закрив записник і поклав його назад у кишеню. Зиркнув на чоловіка, що дрімав у кутку.

— Перепився, — поставив точний діагноз містер Блор.

Він почав вдумливо перебирати справи в голові.

— Здається, робота дуже проста, — подумав він. — Навіть не уявляю, що може піти не так. Сподіваюся, мій вигляд не викликатиме підозр.

Він підвівся та уважно подивився на своє відображення у дзеркалі. Обличчя з вусиками, що відбивалося там, видавало військового. Воно було майже безвиразне, із сірими, близько посадженими очима.

— Міг би зійти за майора, — промовив містер Блор, — але ні, я забув. Там же є той старий військовий. Одразу вирахе мене. Південна Африка, от моя легенда. Жоден із гостей не має з нею нічого спільного, а я саме читав той буклет, то зможу щось сказати про країну.

На щастя, жителем колоній міг бути хто завгодно. Містер Блор розумів, що представивши себе як грошовитого чоловіка з Південної Африки, він може ввійти в будь-яке товариство невикритим.

Солдатський острів. Він пам'ятав його ще з дитинства... Смердюча скеля з купою чайок за милю від узбережжя. Назву він отримав через схожість із головою чоловіка.

Чудова ідея побудувати на ньому будинок! У негоду там жахливо! Але в мільйонерів свої примхи!

Старий у кутку прокинувся і промовив:

— У морі ніколи не можна бути впевненим, ніколи!

Блор згідливо кивнув.

— Так, правду кажете.

Моряк двічі гикнув і сумно сказав:

— Наближається шквал.

Блор відповів:

— Та ні, чоловіче. Чудовий день.

Старий сердито заперечив:

— Шторм іде! Я відчуваю його в повітрі.

— Можливо, ви маєте рацію, — сказав Блор примирливо.

Потяг зупинився на станції, старий підвівся, похитуючись.

— Я виходжу тут. — Він зашпортався біля вікна.

Містер Блор допоміг йому.

Старий зупинився у дверях. Урочисто підняв руку й закліпав затуманеними очима.

— Пильнуйте й моліться! Пильнуйте й моліться!

Судний день гряде.

Виходячи з вагона, він рухнув на перон. Лежачи, подивився на Блора й проказав із особливою гідністю:

— Я звертаюся до вас, молодий чоловіче. Судний день уже дуже близько.

Опускаючись на своє місце, містер Блор подумав: «Йому до Судного дня ближче, ніж мені!»

Але, як часто трапляється, він помилявся...

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

I

На оукбриджській станції стояла групка людей, нерішуче роззираючись. Позаду них тупцяли на місці носильники з валізами. Хтось із них вигукнув:

— Джиме!

Один із таксистів підійшов до них.

— Ви, певно, на Солдатський острів? — запитав він із м'яким девонським акцентом.

Четверо людей підтакнули й одразу ж почали поглядати одне на одного.

Водій звернувся до судді Воргрейва як до найстаршого з групи.

— Тут два таксі, сер. Але одне з них повинно почекати на пасажирський потяг із Ексетера — це лише кілька хвилин — ним добирається ще один джентльмен. Можливо, хтось із вас зачекає? Вам буде комфортніше їхати.

Віра Клейторн, добре пам'ятаючи про свою посаду секретаря, одразу ж відповіла.

— Я зачекаю, — сказала вона. — Якщо ви не заперечуєте. — Вона зиркнула на інших трьох, у її погляді та голосі відчувався відтінок владності, який з'являється, коли обіймаєш керівну посаду. Можливо, так само вона вказувала, хто з дівчаток грає у якому тенісному сеті.

Міс Brent сухо відказала: «Дякую», і, схиливши голову, сіла в таксі, дверцята якого таксист тримав відчиненими.

Суддя Воргрейв попрямував за нею.

Капітан Ломбард сказав:

— Я почекаю із міс...

— Клейторн, — підказала Віра.

— Мене звати Ломбард. Філіп Ломбард.

Носильники виклали валізи на таксі. Воргрейв із притаманною юристу обачністю звернувся до міс Brent:

— Гарна сьогодні погода.

— Так, справді, — озвалася та.

«Дуже статечний старий джентльмен, — подумала вона. — Таких рідко зустрінеш у пансіонатах на узбережжі. Очевидно, у місіс чи міс Олівер вишукана компанія...»

— Ви добре знаєте ці місця? — запитав Воргрейв.

— Я була в Корнволлі й у Торкі, але вперше опинилася у цій частині Девону.

Суддя продовжив:

— Я теж ці краї зовсім не знаю.

Таксі рушило.

Водій другого таксі запропонував:

— Можливо, присядьте в машину, поки чекаєте?

— Ні, дякую, — рішуче відмовилася Віра.

Капітан Ломбард розсміявся.

Літературно-художнє видання

КРИСТІ Аґата
І не лишилось жодного
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Л. Дмитренко*

Підписано до друку 06.09.2017. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 11,61.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@bookclub.ua

Запрошуємо до співпраці художників,

перекладачів, редакторів

e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@bookclub.ua

www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28

e-mail: odessa@bookclub.ua

Крісті А.

К82 І не лишилось жодного : роман / Агата Крісті ; пер. з англ.
Н. Хаєцької. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-4103-9

ISBN 978-0-00-812320-8 (англ.)

Десятеро незнайомих опинилися на далекому Солдатському острові: усі отримали дивне запрошення приїхати сюди, до розкішного будинку. Однак поки вони не розуміють, хто і для чого їх викликав... Через певний час починається жахиття: хтось жорстоко й вигадливо вбиває гостей, а зі столу, на якому стояло рівно десять порцелянових статуеток, перед кожним убивством зникає одна... Хто за цим стоїть? Як ця моторошна історія пов'язана із дитячою лічилкою? І, головне, хто наступний?

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

ЕКРАНІЗАЦІЯ ВІД TWENTIETH CENTURY FOX

АГАТА КРІСТІ
ВБИВСТВО
У
«СХІДНОМУ
ЕКСПРЕСІ»

Детектив Пуаро береться до розслідування. Кожен із пасажирів має алібі. Люди з різних країн, здається, не знайомі між собою. Пуаро доходить висновку: вони не випадково опинилися в потязі. Тепер підозрюються всі!

Отруєно відомого бізнесмена! Підозра відразу ж падає на основну спадкоємицю — його молоду дружину. Але незабаром її спіткала та сама доля, а злочинець уже зробив свій наступний крок: убито служницю. Серед речей цієї бідолашної знайшли любовні листи, та дівчина листувалася не тільки з коханим. Вона регулярно відписувала міс Марпл, яку вважала своєю наставницею. Цього разу леді-детектив розгадуватиме таємницю, від якої кров холодне в жилах...

Невже начебто природна смерть докучливого старого на екзотичному курорті — лише репетиція наступних убивств? Міс Марпл упевнена, що так! «Скелет у шафі» є в кожного, тож леді-детективу знадобиться неабияка сміливість, щоб вистежити злочинця, яким може виявитися будь-хто.